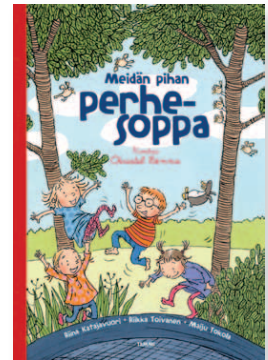


Kirja-arvostelu:

# Lasten alkuperästä hauskasti ja ymmärrettävästi



Riina Katajavuori, Riikka Toivanen & Maiju Tokola (2015).

Meidän pihan perhesoppa. Tammi.

---

**Kaija Lajunen PL**, psykoterapian erikoispsykologi, perheterapeutti (VET), yksityinen ammatinharjoittaja

Elämän synty ja oma alkuperä kiinnostavat jokaista lasta. Mistä olen tullut? Kuka olen? Miten sain alkuni? Nykypäivänä lapset saavat alkunsa monin tavoin. Katajavuoren, Toivosen ja Tokolan kirjan Meidän pihan perhesoppa avulla vanhemmat voivat kertoa lapsille, miten nämä ovat saaneet alkunsa. Lapsen alkuperästä kertominen on kirjan tekijöiden mukaan hyvä aloittaa mahdollisimman varhain. Näin lapsi saa mahdollisuuden rakentaa minäkuvasa alusta alkaen todellisen tiedon pohjalle.

Kirjan tarinassa tulevat tutuiksi mm. keinohedelmöitys, lahjasukusolu, kahden äidin perhe ja adoptio lapsille ymmärrettävällä ja hausalla tavalla. Kirjan kuvitus on värikäs ja ilmeikäs. Hahmot ovat hyväntuulisia ja tarina kokonaisuudessaan

viestittää aikuisten huolenpitoa ja lapsista välittämistä. Tarinan neljä lasta kuuluvat kaikki samaan päiväkotiryhmään. Päiväkodin suosikkipehmo, Pingviini Pontus vieraillee jokaisen lapsen kodissa ja huomaa, että perheet ovat hieman erilaisia, mutta silti niissä kaikissa leikitään, syödään iltpalaa ja pestään hampaat.

Lähipiirissä tehdyn suppean koekäytön perusteella kirja oli lapsista hauska herättäen naurun purskahduksia. Neljävuotias lapsi pysyi innostuneena mukana lukuhetkessä etsiessään kultakin sivulta, mistä Pingviini Pontus milloinkin löytyi. 6–8-vuotiaat lapset olivat aiheesta kiinnostuneita ja pystyivät seuraamaan kirjan juonta. Henkilöhahmojen runsaus ja perheiden arkeen liittyvät si-

vujuonet tosin jossain määrin vaikeuttivat juonen seuraamista. Tilanteesta ja lasten iästä riippuen tarinan tiivistäminen tai henkilöhahmojen kertaaminen voi lukiessa auttaa juonen seuraamisessa. Ennen lapsille lukemista aikuisten kannattaa lukea kirja ensin itse.

Aihe on tärkeä ja monille arka ja henkilökohtainen. Kirja sopiikin parhaiten perheen omaan käyttöön vanhempien työkaluksi, sillä se antaa hyvän pohjustuksen keskusteluun lasten kanssa heidän omasta alkuperästään. Kirjan lopussa annetaan ohjeita vanhemmille lasten kanssa juttelemiseen. Vanhempia ohjataan kertomaan mahdollisimman yksinkertaisesti, kuuntelemaan lasta ja kannustamaan häntä kysymään. Kertomistilanteessa huomion tulee olla lapsen tunteissa ja reak-

tioissa. Siksi vanhempien on tärkeää ennen kertomista käsitellä omia tunteitaan riittävästi.

Kirjan tekijät vakuuttavat, että lapsen alkuperästä kertominen on askel avoimeen ja rehelliseen kohtaamiseen perheessä. Se on omiaan lähentämään lapsia ja vanhempia eikä suinkaan erottamaan. Tähän on helppo yhtyä perheterapeuttina. Sukupuutyöskentelyssä voimme joskus nähdä vaiettujen asioiden kuitenkin tavalla tai toisella olevan läsnä perheen elämässä ja se aiheuttaa lapsille hämmennystä. Riippumatta lapsen alkuperästä tärkeintä lapselle on lopulta se, että hän kokee olevansa vanhempiensa silmissä maailman ihanin tyttö tai poika ja äärettömän rakas vanhemmilleen. ●